

[Grethe Fenger Møller]

Men det er et åbent spørgsmål, det erken- der jeg, hvem Socialdemokratiet har tænkt sig at føre forsvars- og sikkerhedspolitik med i fremtiden. Regeringspartierne har gjort sig umage med at nå til enighed i Østergaardud- valget. Arbejdet er endnu ikke færdigt, men vi har de bedste forhåbninger om, at vi igen kan få bred enighed om Danmarks forsvars- og sikkerhedspolitik og også en ordning, hvor Socialdemokratiet er en troværdig part- ner.

Jeg vil godt minde om, hvor vigtigt det er såvel for Danmarks indflydelse på det sik- kerhedspolitiske samarbejde med vore part- nere i NATO som for Danmarks nationale sikkerhed, at der er bred enighed om at føre en troværdig forsvarspolitik og en realistisk sikkerhedspolitik, som ikke er underlagt in- denrigspolitiske luner.

Hvordan det vil gå med en forsvars- og sikkerhedspolitik, hvis vi skulle gå hen og få en S-SF-regering, tør jeg ikke tænke på. Soci- aldemokratiet har ikke tonet rent flag endnu, og det skyldes vel nok, at Socialdemokratiet bliver mere og mere bundet til et SF, der så sent som ved finanslovdebatten i december 1986 stillede forslag om bortfald af alle – jeg gentager: alle – bevillinger til forsvaret.

Der er mange, der har rejst spørgsmålet, om der er et alternativ til regeringen. Jeg sy- nes, at de seneste måneders politiske debat har gjort det helt klart, at det er der. Der er et valg mellem fortsættelse af firkloverrege- ringen og et S-SF-samarbejde.

Det er mærkeligt, at hr. Svend Auken ikke sagde så meget om dette i sin tale, men må- ske skyldes det, at S-SF ikke har noget særlig fremadrettet at kunne fremvise. Måske skyl- des det også, at partierne ikke er i stand til eller ikke ønsker at udforme et fælles valgop- læg, således at vi kun kan gisne om, hvad der skal ske, hvis de to partier skulle få rege- ringsansvaret.

Men én ting står dog fast, når man har fulgt debatten i forbindelse med SFs lands- møde: SF ønsker indflydelse i forhold til det antal mandater, SF får. Det kan jeg godt for- stå. Det ville jeg også gøre, hvis jeg var SFer. Det synes jeg er naturligt og rigtigt. Men det betyder, at når Socialdemokratiet siger, at dets program svarer til 95 pct. af en arbejder- regerings politik, må det være en halv sand- hed, for ifølge opinionsundersøgelserne ser det ud til, at SF når en halvdel af Social-

demokratiets styrke, og så må SF da også skulle have indflydelse ikke blot på det øko- nomiske område, men også på det udenrigs- og forsvarspolitiske område.

Hvis man ser på, hvad S og SF indtil nu har sagt, ser man, at SF har lagt et program frem med udgiftsstigninger på 75 mia. kr. Socialdemokratiet lavede »Danmark for hele folket« til 30 mia. kr. Nu taler man om, at man i første omgang vil nøjes med udgifts- stigninger på 7,4 mia. kr. Men er der nogen, der tror, at det er realistisk, at man kan nøjes med det, hvis man skal samarbejde med SF, som siger udgiftsstigninger på 75 mia. kr.? Skal man så ikke mødes midt på vejen, så det bliver 50 mia. kr.? Er der nogen, der har fantasi til at forestille sig, hvordan det kan forbedre vor konkurrenceevne? Det tror jeg ikke. Man vil også indføre tvangs-ØD, og man vil have, at disse udgifter skal skattefi- nansieres af mellemindkomstgrupperne, dvs. personer med op til 200.000 kr. i indtægt.

Det er meget svært for os andre at tro, at denne lidt barske og bitre medicin vil for- bedre konkurrenceevnen og eksportmulighe- derne, og at erhvervslivet nu vil få stigende investeringer, hvis S og SF fik magt, som de har agt. Men det tror man altså.

Så er der overenskomsterne, hvor hr. Svend Auken talte om, at man gik ind for at forhandle indkomstpolitik, men hvor SF har talt om, at man ved lov vil gribe ind og ned- sætte arbejdstiden til 35 timer. Det bliver selvfølgelig interessant at se, om der er over- ensstemmelse eller uoverensstemmelse mel- lem S og SF på disse områder.

Egentlig kunne man sige, at det ikke bare er de fem spildte år, Socialdemokratiet kun- ne tale om. Nu har jeg siddet i Folketinget i ti år, og når man siger »de fem spildte år«, kunne man sige: nå ja, de sidste fem år due- de jo altså ikke ifølge Socialdemokratiet; det, den borgerlige regering har gjort med sin økonomiske genopretningspolitik, duede ike.

Men hvad var der så før de fem spildte år? Da var der jo fem år med socialdemokra- tisk styre, og hvordan gik det? Ja, da steg arbejdsløsheden, da steg antallet af familier på bistandshjælp, da steg statsgælden, og da blev vi med Socialdemokratiets egne ord bragt på afgrundens rand.

I virkeligheden burde Socialdemokratiet slet ikke tale om de fem spildte år. Det burde